

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

«Σε λίγο θα μας πείτε ότι αυτοβομβαρδιστήκαμε»

ΒΛΑΝΤΙΚΑΥΚΑΣ (Β. ΟΣΕΤΙΑ), Του
ΘΑΝΑΣΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

«Ο Σαακασβίλι είναι για τη Γεωργία ό,τι ο Γέλτσιν για τη Ρωσία: μια φιλοδυτική μαριονέτα, που βυθίζει τη χώρα του στο χάος και την εξαθλίωση και θα 'χει άσχημο τέλος, το πιθανότερο εκείνο του Γκαμσαχούρντια», μου λέει η 60χρονη Ταμάρα Ασλανμπέκοβα, διευθύντρια μικρού τηλεοπτικού δικτύου στη Β. Οσετία. Και μου θυμίζει τον εθνικιστή Γεωργιανό πρόεδρο, με τη σύντομη θητεία, από τον Μάιο του 1991 ως τον Ιανουάριο του 1992, που έφυγε κνηγυμένος από την Τιφλίδα, για να δολοφονηθεί στα βουνά της Γεωργίας στα τέλη του 1993.

Προσπαθώ να της αντικρούσω ότι οι Γεωργιανοί είναι ένας προικισμένος, ταλαντούχος λαός και δεν μπορεί να πέφτουν τόσο έξω στην επιλογή του ηγέτη τους, αν και κατά βάθος κοροϊδεύω τον εαυτό μου για να κρατήσω τα προσχήματα της αντικειμενικότητας. Από τότε που πρωτοσυναντήθηκα και μίλησα με τον Σαακασβίλι από κοντά, τις ημέρες της «Επανάστασης των Ρόδων» τον Νοέμβριο του 2003, δεν θα ξεχάσω την περίεργη γυαλάδα στα μάτια του και τον αφρίζοντα λόγο του, που σου αφήναν την αίσθηση μιας ψυχικής ανισορροπίας και μιας

εσωτερικής έντασης ασυμβίβαστης με τις ευθύνες ενός εθνικού ηγέτη.

Η Ταμάρα με προσγειώνει απότομα: «Γιατί, μήπως οι Ρώσοι είναι λιγότερο προικισμένος λαός, με τεράστια ιστορία και κουλτούρα; Λοιπόν, γιατί κυβερνήθηκαν από έναν άνθρωπο όπως ο Γέλτσιν;». Και συνεχίζει ακάθεκτη: «Εσείς που έρχεστε να μας "παρατηρήσετε" γνωρίζετε ελάχιστα πράγματα για εμάς. Πού να ξέρετε ότι οι Γεωργιανοί, για παράδειγμα, συνήθισαν στα σοβιετικά χρόνια, βοηθώντας και του Στάλιν, να αισθάνονται και να ζουν ως προνομιούχος λαός. Είχαν εισοδήματα πολύ ανώτερα του μέσου σοβιετικού όρου και ήταν καμάρι να παντρευτείτε Γεωργιανό, κάτι σαν να παντρευτή-

κες ξένο, Δυτικό. Πολλοί, λοιπόν, συνήθισαν να απολαμβάνουν χωρίς να δουλεύουν και να φέρονται στους υπόλοιπους ως "ανώτεροι". Αυτή η αίσθηση τροφοδοτεί τον αρρωστημένο γεωργιανό εθνικισμό, που ικανοποιείται από την πρόθεση του Σαακασβίλι να αναζητήσει και να "πουληθεί" σε άλλους προστάτες, πέραν της Ρωσίας. Ο Μίσα (σ.σ. το χαϊδευτικό του Μιχάλης) πάσχει από το σύνδρομο του "σπασίπλα" από καλή οικογένεια, γι' αυτό και είναι ικανός για το μεγαλύτερο έγκλημα, όπως ήταν η εξαφάνιση του Τσхинβάλι από τον χάρτη, επειδή τολμούσαν οι κάτοικοί του να μη θέλουν να τον αποδεχθούν ως ηγέτη τους».

Η Ταμάρα είναι ασταμάτητη και

**ΕΞΑΛΛΟΙ
ΟΙ ΟΣΕΤΟΙ ΜΕ
ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ
ΠΟΥ ΠΑΡΑΠΟΙΕΙ
ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ**

μου αποκαλύπτει ότι, όπως χιλιάδες άνθρωποι της ευρύτερης περιοχής του Καυκάσου, έχει και ελληνικές ρίζες: «Εσείς οι Έλληνες είστε αδέρφια μας, γι' αυτό να λέτε την αλήθεια για όσα υποφέρουμε και μην πέφτετε στην παγίδα των μεγάλων διεθνών μέσων, που γεμίζουν τον κόσμο με ψέματα και αντιστρέφουν την πραγματικότητα».

Σε αντίθεση με τη συνήθη στη Ρωσία πολιτική απάθεια, εδώ το αίμα και το μυαλό των ανθρώπων βράζουν. Πολλοί ακόμη συνομιλητές μου, ιδίως οι πρόσφυγες από το Τσхинβάλι, γνώριζαν ότι κάτι δεν πάει καλά κι έδειχναν εξαιρετικά ενοχλημένοι από τη διεθνή κάλυψη της υπόθεσής τους. «Σε λίγο θα μας πουν ότι εμείς οι ίδιοι, μαζί με τους Ρώσους στρατιώτες, αυτοβομβαρδιστήκαμε», μου λέει για παράδειγμα η Βενέρα Τζαγκόεβα, που επαναλαμβάνει τα λόγια του Βλαντίμιρ Πούτιν, ζητώντας μας να μεταφέρουμε στη «Δύση» τη γνώμη της: «Πόσος τελικά κυνισμός χρειάζεται για να περιγράψεις το θύτη ως θύμα και να προσπαθείς να σώσεις το "δικό σου καθαρά", μόνο και μόνο γιατί είναι "δικό σου";».

Το ξύπνημα της «αρκούδας» βραχυκύκλωσε τη Δύση

Του ΚΩΣΤΑ Γ. ΤΣΑΠΟΓΑ

«Ίσως τώρα μαθαίνουμε να βγάζουμε τον σκασμό» δήλωσε, σύμφωνα με τους «Τάιμς της Νέας Υόρκης», Αμερικανός αξιωματούχος, αναφερόμενος στο προφανές «βραχυκύκλωμα» που έχουν προκαλέσει στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ οι εξελίξεις στον Καύκασο.

Αν η απόφαση του Γεωργιανού προέδρου, Μιχαήλ Σαακασβίλι, για «αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης» manu militari, δεν αποτελεί μόνο την κορυφή του παγόβουνου ενός καλά κρυμμένου σατανικού σχεδίου, που κανείς επί του παρόντος δεν μπορεί να διακρίνει και στο οποίο μπορεί να εντάσσονται οι αποκλειστικά φραστικές αντιδράσεις των ΗΠΑ και του περίγυρου τους, όλα δείχνουν ότι θα αποδειχθεί ο καταλύτης για τη διαμόρφωση ενός νέου διεθνούς τοπίου, ριζικά διαφορετικού από την ακινητοποιημένη φωτογραφία της μεταψυχροπολεμικής εποχής.

Όσο ενοχλητική και αν της είναι η

ρωσική επέμβαση, η λεγόμενη, χάριν οικονομίας, «Δύση» ελάχιστες δυνατότητες πρακτικής αντίδρασης διαθέτει, σε μεγάλο βαθμό με δική της ευθύνη. Στο στρατιωτικό επίπεδο, μια ευθεία αντιπαράθεση με τη Ρωσία, ακόμα και μια διελκυστίνδα τρόμου στο πρότυπο της κρίσης των πυραύλων της Κούβας, φαίνεται αδιανόητη, ακόμα και αν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ δεν είχαν υπερεκταθεί στα όρια της εξάρθρωσης στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν.

Όταν η εφημερίδα «Τάιμς» του Λονδίνου εκτιμά ότι η Ρωσία κινδυνεύει να καταστεί «παρίας» και να απομονωθεί, κινδυνεύει να ανασύρει μνήμες παλαιού δικού της δημοσιεύματος, σύμφωνα με το οποίο επικρατούσε «Καταιγίδα στη Μάγνη, η Ευρώπη (και όχι η νησιωτική Βρετανία) απομονωμένη». Η μόδα των κυρώσεων, με την οποία εκφράζεται τα τελευταία χρόνια η δυτική αντίδραση σε κράτη που χαρακτηρίζονται «παρίες», μάλλον εγγυάται την καλή λειτουργία ενός «μπούμερανγκ». Όπως επισημαίνει στους «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς» η

Μάρθα Ολκοτ, του «Κληροδοτήματος Κάρνεγκι για τη Διεθνή Ειρήνη», ελάχιστα είναι τα εργαλεία που μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τη Δύση κατά της Ρωσίας, χωρίς να πληγεί η ίδια.

«Ένα εμπορικό εμπάργκο κατά της Ρωσίας θα είναι σαν να κόβεις τη μύτη σου για να τιμωρήσεις το πρόσωπό σου, λόγω της δυτικής εξάρτησης από το ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο». Ακόμα και το ερεθισμένο, λόγω ειδικών ιστορικών εμπειριών, θυμικό ορισμένων από τις νεότερες χώρες - μέλη της Ε.Ε., αργά ή γρήγορα θα συναντήσει τον ρεαλισμό ή τον κυνισμό του «primum vivere, deinde philosophari».

Με μακροχρόνια προετοιμασία (όπως ισχυρίζεται ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάθιου Μπράιζα) ή χωρίς, η Ρωσία βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει την ισχύ που ανέκτησε όσο οι ΗΠΑ κοίταζαν ψυχαναγκαστικά το Ιράκ και τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», τροφοδοτώντας εμμέσως την ενεργειακή υστερία που γέμισε τα ρωσικά ταμεία

και έδωσε ακόμα περισσότερο τη Δύση ως Λαοκώοντα στους ρωσικούς αγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Ακόμα και αν η απώλεια του μέτρου εκ μέρους της Μόσχας ή μια καλοστημένη προβοκάτσια φορτώσει τη Ρωσία με ηθική απαξία, η πραγματικότητα δεν αλλάζει, με τον ίδιο τρόπο που τα αποτελέσματα τα οποία επιτυγχάνονται με τον πόλεμο σχεδόν ποτέ δεν ανατρέπονται πλήρως με τη διπλωματία.

Ασχετα με τον αν θα αποδεχθεί την ταμπέλα της «ρεβιζιονιστικής δύναμης», η Ρωσία έχει ήδη ανατρέψει μέσα σε τρεις μέρες το διεθνές τοπίο. Έχει περάσει το μήνυμα στο «εγγύς εξωτερικό» ότι ο «δραγάτης» επιστρέφει. Και έχει βοηθήσει εκείνους -προερχόμενους κυρίως από πρώην σοσιαλιστικές χώρες στη φάση του «έρωτα» με την Ουάσιγκτον- να πλησιάσουν προς τη συνειδητοποίηση ότι η φιλία και η υποστήριξη της Ουάσιγκτον δεν αποτελούν πανάκεια που θεραπεύει «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν».